

กรมอนามัย
เลขรับ..... 56377
วันที่..... 27 ก.ค. 2560
เวลา..... 09.22 น.

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข กลุ่มส่งเสริมการใช้กฎหมาย โทร. ๐ ๒๕๕๐ ๔๒๕๒

ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๔ ๖๑ ต.ส/

วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๖๐

เรื่อง การตรวจ (ร่าง) ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล

เรียน อธิบดีกรมอนามัย

ความเป็นมา

ด้วยองค์การบริหารส่วนตำบล

: ขอความอนุเคราะห์ให้ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุขตรวจร่างข้อบัญญัติองค์การบริหาร
ส่วนตำบล จำนวน ๕ ฉบับ ประกอบด้วย

๑. ร่างข้อบัญญัติตำบลเรื่องการจัดตั้งปฏิรูปและมูลฝอย
๒. ร่างข้อบัญญัติตำบลเรื่องควบคุมแหล่งเพาะพันธุ์ยุงลาย
๓. ร่างข้อบัญญัติตำบลเรื่องควบคุมมลพิษจากควันไฟและฝุ่นละอองจากการเผา
๔. ร่างข้อบัญญัติตำบลเรื่องควบคุมการเลี้ยงสุกร
๕. ร่างข้อบัญญัติตำบลเรื่องประกอบกิจการตู้น้ำดื่มหยอดเหรียญ

ข้อพิจารณา

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข ได้ดำเนินการตรวจ (ร่าง) ข้อบัญญัติฯ เสร็จเรียบร้อยแล้ว โดยพิจารณารายละเอียดใน (ร่าง) ข้อบัญญัติฯ เทียบกับกฎหมายแม่บท กฎหมายลำดับรอง คู่มือแบบการร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และคู่มือตัวอย่างร่างข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ รายละเอียดตามหนังสือที่แนบมาพร้อมนี้

ข้อเสนอ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา หากเห็นชอบขอได้โปรดลงนามในหนังสือถึงนายกองค์การบริหารส่วนตำบล ที่เสนอมาพร้อมนี้ด้วย จะเป็นพระคุณ

(นายสมชาย ตู่แก้ว)

ผู้อำนวยการศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข

คณาฯ แฉ่

๓๕๔ ๖๕๐๑

๒๗ ๗๐๖๕๖๐

(นายคณัย ชื่นวันดา)

รองอธิบดีกรมอนามัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมอนามัย

สำเนาฉบับ

ที่ สธ ๐๙๔๕.๐๔/๔๘๒๔

กรมอนามัย

ถนนติวานนท์ จังหวัดนนทบุรี ๑๑๐๐๐

๓๖ กรกฎาคม ๒๕๖๐

เรื่อง การตรวจ (ร่าง) ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล

เรียน นายกองค์การบริหารส่วนตำบล

อ้างถึง หนังสือองค์การบริหารส่วนตำบล

ที่ ลพ. ๗๓๓๐๖/๐๒๓ ลงวันที่ ๒๗ มีนาคม ๒๕๖๐

สิ่งที่ส่งมาด้วย ข้อเสนอแนะในการจัดทำ (ร่าง) ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน ๕ ฉบับ

ตามหนังสือที่อ้างถึง องค์การบริหารส่วนตำบล ขอให้ศูนย์บริหารกฎหมาย
สาธารณสุข พิจารณาตรวจทาน (ร่าง) ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล จำนวน ๕ ฉบับ
หรือให้คำแนะนำใดๆ เพื่อจะนำไปใช้เป็นแนวทางในการปฏิบัติต่อไป นั้น

กรมอนามัย ได้พิจารณารายละเอียดใน (ร่าง) ข้อบัญญัติฯ โดยเทียบกับกฎหมายแม่บท
กฎหมายลำดับรอง คู่มือแบบการร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และ
คู่มือตัวอย่างร่างข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕
มีข้อเสนอแนะในหลักการร่างข้อบัญญัติ ดังนี้

๑) ในการจัดทำข้อบัญญัติขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ออกตามความในพระราชบัญญัติ
การสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่จำเป็นต้องอ้างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๖๐
ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา คณะพิเศษ ได้มีความเห็นไว้ เนื่องจากมาตรา ๒๖ ไม่ได้มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการระบ
การจำกัดสิทธิและเสรีภาพในการตรากฎหมายแม่บทไว้ในกฎหมายลำดับรอง เช่นเดียวกับมาตรา ๒๙ ของ
รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๔๐ และมาตรา ๒๙ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช ๒๕๕๐ ประกอบกับเมื่อมีกฎหมายแม่บทมีการระบเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิและเสรีภาพตามที่ได้
กล่าวมาข้างต้นตามมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย แล้ว จึงไม่มีความจำเป็นต้องระบการ
จำกัดสิทธิและเสรีภาพในกฎหมายแม่บทไว้ในกฎหมายลำดับรองอีก โดยระบเพียงบทอาศัยอำนาจ
ของกฎหมายแม่บทในการออกกฎหมายลำดับรองเพียงเท่านั้น (ตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การกำหนดแนวทางการตรวจและการจัดทำร่างกฎหมายให้สอดคล้องกับมาตรา ๒๖ ของรัฐธรรมนูญแห่ง
ราชอาณาจักรไทย ; เรื่องเสร็จที่ ๔๙๗/๒๕๖๐ เมษายน ๒๕๖๐)

๒) การเขียนบันทึกเหตุผลในข้อบัญญัติท้องถิ่น ทั้งในกรณีเป็นข้อบัญญัติใหม่ ข้อบัญญัติฉบับ
แก้ไขเพิ่มเติม หรือข้อบัญญัติฉบับยกเลิกมีแนวทางในการปฏิบัติเป็นอย่างเดียวกัน คือ ต้องเขียนบรรยาย
เหตุผลของการมีข้อบัญญัติ การปรับปรุง การแก้ไขเพิ่มเติม หรือการยกเลิกดังกล่าว เพื่ออธิบายให้ผู้อ่าน
สามารถเข้าใจว่าเหตุใดที่จำเป็นต้องมีการตราข้อบัญญัติท้องถิ่นดังกล่าวใช้บังคับ ส่วนเนื้อความในการบรรยายเหตุผล
นั้นจะสั้นหรือยาว จะเป็นวรรคเดียว หรือแยกเขียนเป็นเรื่องๆ ก็แล้วแต่ความเหมาะสม

ส่วนแนวทางในการเขียนบันทึกเหตุผล ควรเขียนอธิบายให้สามารถเข้าใจได้ว่าร่างข้อบัญญัติ
ท้องถิ่นดังกล่าวมีขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ใดหรือเพราะเหตุใด โดยเขียนให้เป็นรูปธรรมให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้อ่าน

เข้าใจชัด...

เข้าใจชัดเจนถึงความจำเป็นและเหตุผลในการตราข้อบัญญัตินั้นๆ อธิบายให้ทราบถึงสาระสำคัญของร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น ในกรณีเป็นร่างฉบับแก้ไขเพิ่มเติมหรือปรับปรุง ต้องอธิบายให้ทราบว่ามีการแก้ไขเพิ่มเติมหรือปรับปรุง ในประเด็นสำคัญที่แตกต่างไปจากเดิมอย่างไร มีเนื้อความกระชับ ชัดเจน เข้าใจง่าย

๓) เนื่องจากในข้อบัญญัติฯ ได้มีการกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจในการออกประกาศได้ จึงมีข้อสังเกตว่า การออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจในการออกประกาศได้นั้น ต้องมีกฎหมายแม่บทให้อำนาจไว้แต่เนื่องจากพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่มีบทบัญญัติมาตราใดที่ให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการออกประกาศ ดังนั้นการกำหนดดังกล่าวจึงไม่สามารถกระทำได้ ทั้งนี้หากองค์การบริหารส่วนตำบลนายทรายมีเหตุจำเป็นหรือความประสงค์ที่จะออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจในการออกประกาศเพื่อให้ประชาชนได้ปฏิบัติเป็นการทั่วไบนั้น จะต้องชี้แจงถึงเหตุผลและความจำเป็นในการกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจการออกประกาศในเรื่องนั้นๆ ต่อสภาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบต่อไป

ทั้งนี้ มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการจัดทำร่างข้อบัญญัติฯ จำนวน ๕ ฉบับ ปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย หากองค์การบริหารส่วนตำบล นายทรายมีข้อสงสัยเกี่ยวกับหลักเกณฑ์ วิธีการ หรือแนวทางปฏิบัติในการออกข้อกำหนดท้องถิ่น สามารถศึกษาได้จากคู่มือแบบการร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ และคู่มือตัวอย่างร่างข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุขได้จัดพิมพ์เพื่อให้ราชการส่วนท้องถิ่นใช้เป็นต้นแบบในการยกร่างข้อบัญญัติท้องถิ่น โดยสามารถดาวน์โหลดคู่มือทั้งสองเล่มได้ที่เว็บไซต์ของศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข <http://laws.anamai.moph.go.th> ต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

๐๕๔ ๕๖๗

(นายดนัย ธีวันดา)

รองอธิบดีกรมอนามัย ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมอนามัย

ศูนย์บริหารกฎหมายสาธารณสุข

โทรศัพท์ ๐ ๒๕๔๐ ๔๒๑๔

โทรสาร ๐ ๒๕๔๑ ๘๑๘๐

ตรวจ *กม*

ร่าง *กม*
พิมพ์/ทาน *กม*

ข้อเสนอแนะในการจัดทำ (ร่าง)ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล

เรื่อง การควบคุมกิจการเลี้ยงสุกร พ.ศ. ๒๕๖๐

๑. หน้าที่ ๑ เห็นควรแก้ไข ดังนี้

บันทึกหลักการและเหตุผล เห็นควรแก้ไขในส่วนของบันทึกเหตุผลประกอบการร่างข้อบัญญัติ เนื่องจากเหตุผลประกอบการร่างข้อบัญญัติดังกล่าว มีเนื้อความที่ยาวเกินไปอาจทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสน และไม่เข้าใจถึงเหตุผลในการตราข้อบัญญัติได้ ซึ่งการเขียนบันทึกเหตุผลควรเขียนอธิบายให้สามารถเข้าใจได้ว่า ร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นมีขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์ใดหรือเพราะเหตุใด เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจชัดเจนถึงความจำเป็นและเหตุผลในการตราข้อบัญญัตินั้นๆ และไม่ควรอ้างบทบัญญัติแห่งกฎหมายไว้ในส่วนของบันทึกเหตุผลเนื่องจากการอ้างอำนาจและบทบัญญัติแห่งกฎหมายจะถูกเขียนไว้ในส่วนของบทอาศัยอำนาจในข้อบัญญัติอยู่แล้ว

๒. หน้าที่ ๒ เห็นควรแก้ไข ดังนี้

ข้อข้อบัญญัติ เห็นควรแก้ไขเป็น “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล) เรื่อง การควบคุมกิจการเลี้ยงสุกร พ.ศ. ๒๕๖๐” เนื่องจากข้อบัญญัติดังกล่าวออกภายใต้บทบัญญัติมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งเป็นการควบคุมการประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

วรรคหนึ่ง เห็นควรแก้ไขประโยค “โดยเป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนาทรายว่าด้วยการเลี้ยงสุกร.....” ให้เป็น “โดยเป็นการสมควรให้มีข้อบัญญัติว่าด้วยการควบคุมกิจการเลี้ยงสุกร”

วรรคสอง บรรทัดที่ ๒ เห็นควรแก้ไขประโยค “ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๒” ให้เป็น “และที่แก้ไขเพิ่มเติม”

วรรคสอง บรรทัดที่ ๓ เห็นควรตัดข้อความว่า “มาตรา ๓๓” ออก เนื่องจากบทบัญญัตินี้ดังกล่าวมิใช่บทบัญญัติที่ให้อำนาจราชการส่วนท้องถิ่นในการออกข้อบัญญัติท้องถิ่นแต่เป็นบทบัญญัติที่มีสภาพบังคับตามกฎหมายอยู่แล้ว

ข้อ ๑ เห็นควรแก้ไขประโยค “การควบคุมการเลี้ยงสุกร” ให้เป็น “การควบคุมกิจการเลี้ยงสุกร พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ เห็นควรแก้ไขประโยค “นับแต่วันที่ได้ติดประกาศโดยเปิดเผย ณ สำนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วเจ็ดวัน” ให้เป็น “ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป” (อ้างอิงตามคำพิพากษาศาลปกครองกลางที่ ๔๑๖/๒๕๔๗ ได้มีคำวินิจฉัยว่า ...โดยในเรื่องการมีผลบังคับใช้ของข้อบัญญัติของท้องถิ่นดังกล่าว มาตรา ๗๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ กำหนดว่า ร่างข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลที่ผ่านความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและนายอำเภอแล้ว ให้ประธานคณะกรรมการบริหารลงชื่อและประกาศเป็นข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลต่อไป โดยในข้อบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลนับแต่วันถัดจากที่ได้ประกาศไว้โดยเปิดเผยที่สำนักงานแล้วเจ็ดวัน ซึ่งศาลเห็นว่าการออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นกรณีที่ถูกกฎหมายเฉพาะไม่ได้กำหนดการเผยแพร่หรือเปิดเผยด้วยวิธีการอื่นเอาไว้ และเมื่อข้อบัญญัติดังกล่าวมีลักษณะเป็นกฎหมายที่มีผลเป็นการทั่วไปต่อเอกชนที่เกี่ยวข้อง จึงถือเป็นข่าวสารของราชการตามมาตรา ๗ วรรคหนึ่ง (๔) แห่งพระราชบัญญัติข้อมูลข่าวสารของราชการ พ.ศ. ๒๕๔๐ จึงต้องนำลงพิมพ์ในราชกิจจานุเบกษา)

ข้อ ๓ เห็นควรให้เขียนเจาะจงโดยระบุชื่อให้ยกเลิกข้อบัญญัติ..... เช่น ข้อ ๓ ให้ยกเลิกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนาทราย เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสุกร พ.ศ. ๒๕๓๕ เนื่องจากการกำหนดบทยกเลิกกฎหมายที่ขัดหรือแย้งไม่ควรเขียนในลักษณะรูปแบบของบทกวาด ที่เรียกว่า “บทยกเลิก

บทบัญญัติที่ขัดหรือแย้ง” เพราะจะมีปัญหาในการตีความและทำให้เกิดความไม่แน่นอนในการใช้บังคับซึ่งเป็นการไม่ถูกต้อง ยกเว้นกรณีที่กฎหมายใหม่มีฐานะเป็น “กฎหมายกลาง” ซึ่งถือเป็นความจำเป็นพิเศษ

ข้อ ๕ ให้นายกองคํการบริหารส่วนตำบลนาย.....เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ เห็นควรย้ายลงมาเป็นข้อ ๕ แทนข้อ ๕ เดิม ดังนี้ “ข้อ ๕ ให้นายกองคํการบริหารส่วนตำบล.....เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้”

ข้อ ๕ ในข้อบัญญัตินี้ ซึ่งถูกนำมาเขียนไว้ในหมวด ๑ บททั่วไป เห็นควรย้ายขึ้นมาไว้เป็นข้อ ๔ แทนข้อ ๔ เดิม และจัดเรียงลำดับของการเขียนคํานิยามใหม่ ดังนี้

“ข้อ ๔ ในข้อบัญญัตินี้”

“สัตว์แพทย์” หมายความว่า

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า

“ผู้ดำเนินกิจการ” หมายความว่า

“การเลี้ยงสุกร” หมายความว่า

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า

ในส่วนของคํานิยามที่นำมาเขียนไว้ในข้อบัญญัติ เห็นว่า

- ควรเพิ่มคํานิยามว่า “ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหาร

ส่วนตำบลนาย

- ควรย้ายคํานิยามว่า “เจ้าพนักงานท้องถิ่น” และ “เจ้าพนักงานสาธารณสุข”

ไปอยู่ในส่วนท้าย

นิยามคำว่า “สัตว์แพทย์” ที่ปรากฏในข้อบัญญัติ เป็นคํานิยามที่ไม่สามารถสืบค้นแหล่งที่มาที่ใช้อ้างอิงได้และไม่ตรงกับคําศัพท์ที่ปรากฏในพจนานุกรม ซึ่งตามพจนานุกรม ได้ให้ความหมายของคำว่า “สัตว์แพทย์” หมายถึง หมอรักษาสัตว์ และ นิยามคำว่า “สถานที่เลี้ยงสัตว์” ที่ปรากฏในข้อบัญญัติ เป็นคํานิยามที่ไม่สามารถสืบค้นแหล่งที่มาได้เช่นกัน ดังนั้น จึงมีข้อสังเกตว่าในการกำหนดคํานิยามในข้อบัญญัติของท้องถิ่นองค์การบริหารส่วนตำบล ควรกำหนดคํานิยามที่มีที่มาจากแหล่งอ้างอิงที่สามารถสืบค้นได้และมีความสอดคล้องกับข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกไปด้วย

(ท่านสามารถศึกษาข้อมูลเพิ่มเติมได้จากคู่มือตัวอย่างร่างข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕)

หมวด ๑ บททั่วไป เห็นควรเพิ่มข้อความดังต่อไปนี้แทน

ข้อ ๖ ให้กิจการเลี้ยงสุกรเป็นกิจการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่น

ข้อ ๗ ผู้ดำเนินกิจการเลี้ยงสุกรต้องดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดตามข้อบัญญัตินี้ รวมทั้งกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในท้องที่ที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมืองหรือกฎหมายว่าด้วย การควบคุมอาคารมีผลบังคับใช้ สถานประกอบกิจการที่เป็นโรงงานตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน หรือสถานประกอบกิจการที่มีการประกอบกิจการเกี่ยวกับวัตถุอันตราย ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและกฎหมายที่เกี่ยวข้องด้วย แล้วแต่กรณี

๓. หน้า ๓ เห็นควรแก้ไข ดังนี้

เห็นควรตัดคำนิยามว่า “เหตุรำคาญ” ออก เนื่องจากความหมายของข้อความดังกล่าวเป็นไปตาม บทบัญญัติมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุขแล้ว จึงไม่จำเป็นต้องนำมาเขียนไว้ในข้อบัญญัติของท้องถิ่นอีก

หมวด ๒ การควบคุมการเลี้ยงสุกร เห็นว่าควรใช้ชื่อหมวดให้สอดคล้องและครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมด ทั้งนี้อาจใช้ชื่อว่า หลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินกิจการปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสุขภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

หมวด ๒ ข้อ (๖.๒.๖) และข้อ (๖.๔.๓) เห็นควรตัดข้อความว่า ทั้งนี้ รายละเอียดให้เป็นไปตามประกาศหรือข้อบังคับของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ออก เนื่องจากข้อบัญญัติท้องถิ่นฉบับนี้ออกโดยอาศัยอำนาจแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งไม่มีบทบัญญัติใดแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้อำนาจเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการออกประกาศหรือข้อบังคับภายใต้ข้อบัญญัติท้องถิ่น ดังนั้นการกำหนดดังกล่าวจึงไม่สามารถกระทำได้ ทั้งนี้หากองค์การบริหารส่วนตำบลมีเหตุจำเป็นหรือความประสงค์ที่จะออกข้อบัญญัติท้องถิ่นโดยกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจในการออกประกาศเพื่อให้ประชาชนได้ปฏิบัติเป็นการทั่วไปนั้น จะต้องชี้แจงถึงเหตุผลและความจำเป็นในการกำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นในมีอำนาจการออกประกาศในเรื่องนั้นๆ ต่อสภาเพื่อพิจารณาให้ความเห็นชอบต่อไป

๔. หน้า ๕ เห็นควรแก้ไข ดังนี้

หมวด ๒ ข้อ (๖.๕) (๖.๕.๓) ที่กำหนดว่า จำนวนสัตว์ต้องไม่มากเกินไปจนสมควรจนเป็นเหตุให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญต่อผู้อยู่อาศัย นั้น มีข้อสังเกตว่าการใช้ข้อความในลักษณะดังกล่าวเป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ที่กว้างเกินไป ทำให้ยากต่อการตีความถึงขอบเขตของข้อความดังกล่าวซึ่งอาจมีผลในการบังคับใช้และการปฏิบัติตามข้อบัญญัติที่ออกไปได้

หมวด ๓ ข้อ (๗.๙) เห็นควรตัดข้อ (๗.๙) ออก หรือถ้าต้องการคงไว้ให้แก้ไขประโยค “อื่นๆ ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควร” ให้เป็น “อื่นๆ ตามที่ราชการส่วนท้องถิ่นประกาศกำหนดและเผยแพร่ให้ประชาชนทราบ”

หมวด ๓ ข้อ ๘ เห็นว่าควรนำไปใส่ในหมวด ๒ เนื่องจากเนื้อหาในข้อ ๘ เป็นหลักเกณฑ์ด้านสุขลักษณะเกี่ยวกับการประกอบกิจการที่ผู้ประกอบการต้องปฏิบัติ ไม่ควรนำมารวมไว้ในหมวดของการขออนุญาต

หมวด ๓ ข้อ (๘.๗) เห็นว่าไม่มีความจำเป็นต้องกำหนดไว้ในข้อบัญญัติ เนื่องจากการดำเนินการในเรื่องดังกล่าวเป็นอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุขที่ถูกบัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ แล้ว

๕. หน้า ๖ เห็นควรแก้ไข ดังนี้

๑๐. หมวด ๓ ข้อ ๙ เห็นควรตัดข้อความว่า “หากไม่มารับภายในกำหนดเวลาดังกล่าวโดยไม่มีเหตุอันสมควรให้ถือว่าสละสิทธิ” และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน “เว้นแต่จะมีเหตุอันสมควรและได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบแล้ว” เนื่องจากตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ไม่มีบทบัญญัติมาตราใดที่กำหนดว่าเมื่อราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาออกใบอนุญาตให้ผู้ประกอบการแล้วหากผู้ประกอบการไม่มารับใบอนุญาตภายในระยะเวลาที่ราชการส่วนท้องถิ่นกำหนดให้ถือว่าเป็นการสละสิทธิ ซึ่งการเขียนข้อความในลักษณะดังกล่าวเป็นการใช้อำนาจที่เกินกว่าอำนาจที่กฎหมายมอบหมายไว้

หมวด ๓ ข้อ ๑๐ วรรคหนึ่ง ควรใช้ข้อความต่อไปนี้แทนข้อความเดิมทั้งหมด “เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาต ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องของคำขอและความครบถ้วนของเอกสารหลักฐานทันที กรณีไม่ถูกต้อง ครบถ้วน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นแจ้งต่อผู้ยื่นคำขอให้

แก้ไขเพิ่มเติมเพื่อดำเนินการ หากไม่สามารถดำเนินการได้ในขณะนั้น ให้จัดทำบันทึกความบกพร่องและรายการเอกสารหรือหลักฐานยื่นเพิ่มเติมภายในระยะเวลาที่กำหนด โดยให้เจ้าหน้าที่และผู้ยื่นคำขอลงนามไว้ในบันทึกนั้นด้วย”

หมวด ๓ ข้อ ๑๒ และ ๑๓ เห็นว่าควรแยกเป็นหมวดค่าธรรมเนียมและค่าปรับ เนื่องจากทั้งสองข้อเป็นบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์เรื่องค่าธรรมเนียมและค่าปรับ ซึ่งเป็นบทบัญญัติเฉพาะเรื่องจึงไม่ควรนำมาใส่รวมไว้ในหมวดอื่น

๖. หน้า ๗ เห็นควรแก้ไข ดังนี้

หมวด ๓ ข้อ ๑๘ เห็นควรแก้ไขประโยค “.....ณ ภูมิสำเนาหรือสำนักงานของผู้รับใบอนุญาต.....” ให้เป็น “.....ณ ภูมิสำเนาหรือสำนักงานของผู้รับใบอนุญาต.....”

หมวด ๔ เห็นว่า ควรนำมารวมไว้ในหมวด ๒ เนื่องจากเนื้อหาที่ปรากฏในหมวด ๔ เป็นเนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับหลักเกณฑ์การควบคุมสุลักษณะของสถานประกอบการ ซึ่งการจัดเรียงลำดับเนื้อหาสาระของข้อบัญญัติควรจัดเรียงบทบัญญัติในเรื่องเดียวกันไว้ในหมวดเดียวกัน

๗. หน้า ๙ เห็นควรแก้ไข ดังนี้

หมวด ๕ อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข เห็นว่าควรตัดออกเนื่องจากอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานสาธารณสุขและเจ้าพนักงานท้องถิ่นถูกกำหนดไว้ในบทบัญญัติมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงไม่จำเป็นต้องนำมากำหนดไว้ในข้อกำหนดท้องถิ่นอีก

หมวด ๖ บทกำหนดโทษ ข้อ ๒๔ เห็นควรแก้ไขข้อความดังกล่าวเนื่องจากบทกำหนดโทษที่ได้กำหนดไว้นั้นเป็นการอ้างบทกำหนดโทษที่ไม่ถูกต้องและครบถ้วนตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งจะมีผลต่อองค์การบริหารส่วนตำบล ในการบังคับใช้กฎหมายเมื่อข้อบัญญัติมีผลบังคับใช้ ดังนั้นจึงควรใช้ข้อความดังต่อไปนี้แทน “ผู้ใดฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าพนักงานหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕”

๘. หน้า ๑๐ เห็นควรแก้ไข ดังนี้

บทเฉพาะกาล ข้อ ๑๘ เห็นควรแก้ไขเป็น “ข้อ ๒๘” และแก้ไขข้อความ “.....สิ่งไม่อนุญาตให้ออกใบอนุญาตพร้อมแจ้งเหตุผล.....” ให้เป็น “.....สิ่งไม่อนุญาตพร้อมแจ้งเหตุผล.....”

ข้อ ๒๙ เห็นว่า ไม่จำเป็นต้องกำหนดไว้ในข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เนื่องจาก การยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่ราชการส่วนท้องถิ่นประกาศให้เป็นกิจการที่ควบคุมภายในพื้นที่ เป็นหน้าที่ของผู้ประกอบกิจการที่ต้องดำเนินการขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และในกรณีที่มีเหตุให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งไม่อนุญาตผู้ประกอบการก็มีสิทธิที่จะยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นใหม่ได้ ประกอบกับไม่มีบทบัญญัติใดแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ที่กำหนดว่าในกรณีที่ผู้ประกอบกิจการยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการ แล้วเจ้าพนักงานท้องถิ่นมีคำสั่งไม่อนุญาตผู้ประกอบการดังกล่าวไม่สามารถยื่นขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นได้อีก

๙. หน้า ๑๑ มีข้อเสนอแนะเพิ่มเติม ดังนี้

จากการพิจารณาตรวจสอบบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสุกร เห็นว่ามาตรา ๖๓ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ได้กำหนดให้ราชการส่วนท้องถิ่นสามารถออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมได้ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข และไม่เกินอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง เมื่อได้พิจารณาอัตราค่าธรรมเนียมแล้ว พบว่า ในบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายข้อบัญญัติฯ ไม่ได้กำหนดอัตราค่าธรรมเนียมเกินกว่าที่กฎกระทรวง

กำหนดไว้แต่อย่างใด แต่พบว่า ในบัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายข้อบัญญัติฯ ได้มีการคิดอัตราค่าธรรมเนียมจากจำนวนสุกรที่มีการเลี้ยงในพื้นที่ จึงมีข้อสังเกตว่า องค์การบริหารส่วนตำบล มีหลักเกณฑ์หรือเงื่อนไขในการพิจารณาแบ่งจำนวนสุกรที่ผู้ประกอบการกิจการเลี้ยงในการจัดเก็บอัตราค่าธรรมเนียมอย่างไร ในกรณีที่ผู้ประกอบการกิจการเลี้ยงสุกรมีจำนวนตั้งแต่ ๑,๐๐๐ ตัวขึ้นไป อัตราค่าธรรมเนียมที่ผู้ประกอบการจะต้องเสียคือ ๒๐๐ บาท ซึ่งเมื่อพิจารณาแล้วเห็นว่ามีความไม่สอดคล้องกันและอาจเกิดความไม่เป็นธรรมแก่ผู้ประกอบการที่มีการเลี้ยงสุกรที่มีจำนวนน้อยกว่าหรือไม่ ประกอบกับผลกระทบจากการเลี้ยงสุกรที่มีจำนวนต่างกันย่อมก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของประชาชนและสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน ดังนั้น ในการกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมองค์การบริหารส่วนตำบล ควรคำนึงถึงความเหมาะสมของอัตราค่าธรรมเนียมที่กำหนดกับบริบทของการประกอบการ และผลกระทบที่เกิดจากการประกอบการเป็นหลัก เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมแก่ผู้ประกอบการและประชาชนที่อาศัยอยู่ในพื้นที่

ตัวอย่าง (ร่าง) ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล ก
ที่ส่งมาให้กรมอนามัยตรวจสอบ ซึ่งยังพบว่ายังไม่ถูกต้องและครบถ้วน

-๑-

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสุกร พ.ศ.๒๕๖๐

หลักการ

เพื่อให้มีข้อบัญญัติขององค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสุกร พ.ศ.๒๕๖๐ ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล

เหตุผล

การประกอบกิจการเลี้ยงสุกร เป็นลักษณะหนึ่งของการประกอบกิจการที่เกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง ซึ่งเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามประกาศกระทรวงสาธารณสุข ฉบับที่ ๗/๒๕๕๘ ตามมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ การประกอบกิจการประเภทนี้ อาจก่อให้เกิดผลกระทบด้านต่างๆเนื่องจากเป็นแหล่งแพร่พันธุ์สัตว์และแมลงนำโรค เช่น หนู แมลงสาบ แมลงวัน หรือปัญหาเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น น้ำเสีย และเสียง นอกจากนี้ยังอาจมีผลกระทบต่อผู้ปฏิบัติงานในสถานที่เลี้ยงสุกรอีกด้วย เช่น อันตรายอันทำให้เกิดบาดแผล โรคผิวหนัง มือ เท้าเปื่อย เป็นต้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่าการประกอบกิจการประเภทนี้สามารถก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพของคนทำงานและมีผลกระทบต่อชุมชน

กอบกับในเขตพื้นที่องค์การบริหารส่วนตำบล มีการประกอบกิจการเลี้ยงสุกรอยู่ทั่วไป บางแห่งได้ดำเนินการมาเป็นเวลานาน และอยู่ในเขตชุมชน จำเป็นต้องมีการปรับปรุงด้านสุขลักษณะให้เหมาะสมเพื่อป้องกันผลกระทบ ที่อาจจะเกิดขึ้นกับผู้ปฏิบัติงานในสถานประกอบกิจการและชุมชน

ด้วยพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ มาตรา ๓๒ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๓ และ มาตรา ๖๕ ได้กำหนดให้ท้องถิ่นมีอำนาจกำหนดหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขของกิจการที่ต้องมีการควบคุม ประกอบมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๒ จึงจำเป็นต้องตราข้อบัญญัติตำบลนี้

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล
เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงสุกร พ.ศ. ๒๕๖๐

โดยเป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล ว่าด้วยการเลี้ยงสุกรในเขตพื้นที่
องค์การบริหารส่วนตำบล

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล
พ.ศ.๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๖)
พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบกับมาตรา ๓๒ มาตรา ๓๓ มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๘ มาตรา ๖๓ และมาตรา
๖๕ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ องค์การบริหารส่วนตำบล โดยความเห็นชอบ
ของสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ละนายอำเภอ จึงตราข้อบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล เรื่อง การควบคุมการเลี้ยง
สุกร พ.ศ. ๒๕๖๐”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบล นับแต่วันที่ได้ติดประกาศโดย
เปิดเผย ณ สำนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วเจ็ดวัน

ข้อ ๓ บรรดาข้อบัญญัติ ประกาศ ระเบียบและคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้วในข้อบัญญัตินี้หรือซึ่ง
ขัดหรือแย้งกับข้อบัญญัตินี้ให้ใช้ข้อบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ให้นายกององค์การบริหารส่วนตำบล มีหน้าที่รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้และให้
มีอำนาจออกระเบียบ ข้อบังคับ คำสั่ง หรือประกาศ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

หมวด ๑
บททั่วไป

ข้อ ๕ ในข้อบัญญัตินี้

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกององค์การบริหารส่วนตำบล

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวง
สาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

“สัตว์แพทย์” หมายความว่า สัตวแพทย์ผู้ซึ่งปฏิบัติงานในส่วนราชการของรัฐและหมายความรวมถึงผู้
ซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่สัตวแพทย์ในราชการส่วนท้องถิ่น

“สถานประกอบกิจการ” หมายความว่า สถานที่ที่ใช้ในการประกอบกิจการที่เกี่ยวกับกิจการเลี้ยงสุกร
ตามประกาศกระทรวงสาธารณสุขที่ออกตามความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข
พ.ศ.๒๕๓๕

“ผู้ดำเนินกิจการ” หมายความว่า ผู้เป็นเจ้าของหรือบุคคลที่เรียกชื่ออย่างอื่นซึ่งรับผิดชอบดำเนินการ
สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรนั้น

“การเลี้ยงสุกร” หมายความว่า การมีสุกรไว้ในครอบครองและดูแลเอาใจใส่ บำรุงรักษาตลอดจนให้
อาหารเป็นประจำสม่ำเสมอ เพื่อให้สุกรเจริญเติบโตและมีชีวิตอยู่ได้

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่าผู้ซึ่งครอบครองสัตว์นั้นด้วย

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอก กรง ที่ขัง เรือน โรง ร้าน อาคาร หรือลักษณะอื่นที่ใช้ในการ
ควบคุมการสัตว์ที่เลี้ยงตามข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลนี้

“เหตุรำคาญ” หมายความว่า ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัย ในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

(๑) แหล่งน้ำทางระบายน้ำที่ใสมูลหรือเถ้าหรือสถานที่อื่นที่อยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งของมีการเหม็นใด ๆ เป็นเหตุให้เกิดความเสื่อมหรือละอองสารเป็นพิษ

(๒) อาคารอันเป็นที่อยู่อาศัยของคนหรือสัตว์หรือสถานที่ประกอบการใด ไม่มีการระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองอย่างเพียงพอ จนเป็นเหตุให้เกิดความเสื่อมหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๓) การกระทำใด ๆ ที่ทำให้เกิดกลิ่น เสียง สิ่งมีพิษ หรือกรณีอื่นใดจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรือ อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจของผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบเหตุ

(๔) เหตุอื่นใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๒ การควบคุมการเลี้ยงสุกร

ข้อ ๖ ผู้ใดประสงค์จะเลี้ยงสุกรจะต้องปฏิบัติตามมาตรการ ดังต่อไปนี้

(๖.๑) สถานที่ตั้ง ต้องตั้งอยู่ห่างจากชุมชน ศาสนสถาน โบราณสถาน สถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่ของราชการอื่น ๆ ในระยะที่ไม่ส่งผลกระทบต่อสุขภาพ และไม่ก่อเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อชุมชน โดยต้องมีระยะห่างจากสถานที่ดังกล่าวข้างต้น และแหล่งน้ำสาธารณะในระยะ ดังต่อไปนี้

(๖.๑.๑) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรน้อยกว่า ๕๐ ตัว ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๕๐๐ เมตร

(๖.๑.๒) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งแต่ ๕๐ - ๕๐๐ ตัว ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑,๐๐๐ เมตร

(๖.๑.๓) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกร เกินกว่า ๕๐๐ ตัว ควรมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑,๕๐๐ เมตร

สำหรับเขตพื้นที่บริเวณชุมชนที่มีผู้อยู่อาศัยหนาแน่นสามารถเลี้ยงสุกรได้ไม่เกิน ๕ ตัวต่อราย ทั้งนี้ เพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพอนามัยหรือการก่อเหตุรำคาญของประชาชน

(๖.๒) โรงเรือนเลี้ยงสุกรและส่วนประกอบ

(๖.๒.๑) โรงเรือนเลี้ยงสุกรควรตั้งอยู่ในบริเวณที่ไม่มีน้ำท่วมขัง

(๖.๒.๒) โรงเรือนเลี้ยงสุกรต้องเป็นอาคารเอกเทศ มั่นคงแข็งแรง มีลักษณะเหมาะสมแก่การเลี้ยงสุกรไม่มีการพักอาศัย หรือประกอบกิจการอื่นใด

(๖.๒.๓) พื้นโรงเรือนเลี้ยงสุกรทำด้วยวัสดุแข็งแรง พื้นผิวเรียบ ทำความสะอาดง่าย มีความลาดเอียงที่เหมาะสมให้น้ำหรือสิ่งปฏิกูลไหลลงรางระบายน้ำได้สะดวก

(๖.๒.๔) โรงเรือนเลี้ยงสุกรต้องมีที่ขังและที่ปล่อยสุกรกว้างขวางเพียงพอ คอกสุกรต้องมีการกั้นเป็นสัดส่วน เหมาะสมกับจำนวนสุกรไม่ให้สุกรอยู่อย่างแออัด

(๖.๒.๕) หลังคาทำด้วยวัสดุแข็งแรง มีความสูงจากพื้นที่เหมาะสมและมีช่องทางให้แสงสว่างหรือแสงแดดส่องเข้าภายในอาคารได้อย่างทั่วถึง

(๖.๒.๖) ต้องมีห้องเก็บรักษาเครื่องมือ เครื่องใช้ หรืออุปกรณ์ในการทำงาน ในที่มิดชิดเป็นระเบียบเรียบร้อย และรักษาความสะอาดอยู่เสมอไม่เป็นที่เพาะพันธุ์ของสัตว์นำโรคต่าง ๆ

ทั้งนี้ รายละเอียดโรงเรือนเลี้ยงสุกรและส่วนประกอบให้เป็นไปตามประกาศหรือข้อบังคับของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

(๖.๓) การจัดการของเสีย สารพิษและมลพิษของสถานประกอบการเลี้ยงสุกร

(๖.๓.๑) ต้องมีระบบบำบัดน้ำเสียที่ได้มาตรฐาน โดยใช้การบำบัดน้ำเสียที่เหมาะสม รางระบายน้ำไม่อุดตัน

(๖.๓.๒) น้ำเสียที่ผ่านการบำบัดแล้วต้องมีการตรวจสอบคุณภาพน้ำทิ้งให้ได้เกณฑ์มาตรฐาน น้ำทิ้งตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม และรายงานการทำงาน ของระบบบำบัด น้ำเสียตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมก่อนปล่อยออกสู่ภายนอกสถานประกอบ กิจการ

(๖.๓.๓) ต้องเก็บ กวาด มูลสัตว์หรือสิ่งปฏิกูลเป็นประจำทุกวันและห้ามทิ้งมูลสุกรหรือมูล ฝอยในที่สาธารณะหรือแหล่งน้ำสาธารณะ

(๖.๓.๔) ต้องทำความสะอาด กวาดล้างโรงเรือนเลี้ยงสุกร และบริเวณโดยรอบโรงเรือนให้ สะอาดทุกวันให้มีลักษณะที่ดูอยู่เสมอ รวมทั้งต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะเพื่อป้องกันเหตุเดือดร้อน รำคาญ

(๖.๓.๕) ต้องจัดให้มีที่เก็บกักมูลสัตว์หรือสิ่งปฏิกูลโดยเฉพาะไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็น เป็นเหตุ เดือดร้อนรำคาญ และต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

(๖.๓.๖) ห้ามทิ้งมูลสัตว์หรือสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยในที่ดินสาธารณะหรือทางน้ำสาธารณะหรือ ในที่อื่นใดนอกจากที่รองรับมูลฝอยที่ถูกสุขลักษณะที่ได้จัดไว้

(๕.๓.๗) การเลี้ยงสัตว์ต้องไม่ก่อให้เกิดมลพิษและเหตุรำคาญ ตามกฎหมายว่าด้วยการ สาธารณสุข

(๖.๓.๘) กรณีการเลี้ยงสุกรตั้งแต่ ๕๐๐ ตัวขึ้นไป ผู้ประกอบการจะต้องมีวิศวกรสิ่งแวดล้อม หรือผู้ที่มีคุณสมบัติเกี่ยวข้องหรือมีประสบการณ์เกี่ยวกับการปศุสัตว์หรือสิ่งแวดล้อมเป็นผู้ควบคุมการเลี้ยงสัตว์

(๖.๓.๙) กรณีระบบบำบัดน้ำเสีย เป็นระบบหมักก๊าซชีวภาพสำหรับสุกรมากกว่า ๕๐๐ ตัว ต้องเป็นระบบที่ได้มาตรฐานสากล และออกแบบระบบถูกต้องตามหลักวิชาการ ทั้งนี้ ในการออกแบบต้อง ได้รับการรับรองหรือเห็นชอบจากผู้ที่มีคุณสมบัติ ดังต่อไปนี้

(๖.๓.๙.๑) โครงสร้างฐานราก ผนัง รางน้ำ และลานตาก ต้องมีความมั่นคงแข็งแรง ทนแรงกดทับ หรือแรงดันจากน้ำเสีย และก๊าซชีวภาพที่เกิดขึ้นจากระบบ และต้องได้รับ การรับรองแบบโดย วิศวกรโยธา คุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี มีใบประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม หรือมีประสบการณ์ด้านการ ออกแบบระบบหมักก๊าซชีวภาพอย่างน้อย ๒ ปี

(๖.๓.๙.๒) ระบบควบคุมการไหลเวียนของน้ำเสีย ท่อดักกาก ระบบควบคุมแรงดัน ก๊าซชีวภาพและตัวกรอง ต้องออกแบบให้เหมาะสมกับปริมาณน้ำเสีย และต้องได้รับ การรับรองแบบโดย วิศวกรสิ่งแวดล้อมหรือวิศวกรเครื่องกล คุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี มีใบประกอบวิชาชีพวิศวกรรมควบคุม หรือมีประสบการณ์ด้านการออกแบบระบบหมักก๊าซชีวภาพอย่างน้อย ๒ ปี

(๖.๓.๙.๓) กรณีมีการนำก๊าซชีวภาพไปใช้ในการผลิตกระแสไฟฟ้า จะต้องแสดง แผนภูมิของระบบไฟฟ้า แสดงการจัดวางและเชื่อมต่อทั้งหมดโดยละเอียด กรณีผลิตกระแสไฟฟ้าเพื่อจำหน่าย ต้องได้รับการรับรองแบบโดยวิศวกรไฟฟ้า มีคุณสมบัติไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี มีใบประกอบวิชาชีพวิศวกรรม ควบคุม หรือมีประสบการณ์ด้านการออกแบบการผลิตกระแสไฟฟ้าอย่างน้อย ๒ ปี ทั้งนี้ ก่อนการดำเนินการ ให้ผู้ที่มีความประสงค์ติดตั้งระบบยื่นแบบแปลน และแผนผัง ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อเห็นชอบ และเมื่อ ดำเนินการแล้วเสร็จ ต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น ตรวจสอบรับรองก่อนการใช้งาน

(๖.๔) การจัดการแหล่งแพร่เชื้อโรคหรือสัตว์พาหะนำโรค

(๖.๔.๑) ต้องมีการฉีดวัคซีนเพื่อป้องกันโรคติดต่อที่เกิดจากสัตว์

(๖.๔.๒) การกำจัดซากสัตว์โดยการฝังต้องมีเนื้อที่เพียงพอ โดยใช้ยาฆ่าเชื้อโรคที่เหมาะสม ทำการราดหรือโรยบนซากสัตว์จนทั่ว ทั้งนี้ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์

(๖.๔.๓) การกำจัดซากสัตว์โดยการเผาต้องมีสถานที่เผาหรือเตาเผาอยู่ในบริเวณ ที่เหมาะสม ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยโรคระบาดสัตว์ ทั้งนี้ รายละเอียดการดำเนินการให้เป็นไปตามประกาศหรือ ข้อบังคับของ เจ้าพนักงานท้องถิ่น

(๖.๕) การจัดการปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญ

(๖.๕.๑) ถ้ามีการสูบบุหรี่ไฟโล่แมลงให้สัตว์ ต้องไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ

(๖.๕.๒) ต้องป้องกันเสียงรบกวนของสัตว์ ไม่ก่อให้เกิดความเดือดร้อน รำคาญ ต่อผู้ที่อยู่อาศัย ใกล้เคียง

(๖.๕.๓) จำนวนสัตว์ต้องไม่มากเกินไปจนสมควรจนเป็นเหตุให้เกิดความเดือดร้อน รำคาญต่อผู้อยู่อาศัย

หมวด ๓

การขออนุญาต

ข้อ ๗ ผู้ใดประสงค์จะประกอบกิจการเลี้ยงสุกรในลักษณะที่เป็นการค้า จะต้องยื่นคำขอรับใบอนุญาต ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายข้อบัญญัตินี้ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น พร้อมด้วยเอกสารและหลักฐานดังต่อไปนี้ อย่างละ ๑ ชุด

(๗.๑) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน/สำเนาบัตรข้าราชการ/สำเนาบัตรพนักงานรัฐวิสาหกิจ

(๗.๒) สำเนาทะเบียนบ้าน

(๗.๓) สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนบริษัท หรือห้างหุ้นส่วนจำกัด กรณีเป็นนิติบุคคล

(๗.๔) หนังสือแสดงความเป็นเจ้าของที่ดิน/สำเนาหนังสือสัญญาเช่าที่ดิน/หนังสือยินยอมให้ใช้ที่ดิน

(๗.๕) หนังสือมอบอำนาจ พร้อมสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้านที่รับรอง ความถูกต้องของผู้มอบอำนาจและผู้รับมอบอำนาจกรณีผู้ขอใบอนุญาตไม่สามารถยื่นคำขอด้วยตัวเอง

(๗.๖) ใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร

(๗.๗) แผนผังแสดงรายละเอียดพื้นที่การประกอบกิจการ

(๗.๘) ใบอนุญาตฉบับจริงกรณีต่ออายุใบอนุญาต

(๗.๙) อื่นๆ ตามที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควร

ข้อ ๘ ผู้ขอรับใบอนุญาตจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๘.๑) ต้องรักษาสถานที่ตามที่ได้กำหนดไว้ ให้อยู่ในภาวะอันดีเสมอและทำความสะอาดกวาดล้าง สถานที่ประกอบการค้าให้สะอาดทุกวัน

(๘.๒) ต้องประกอบการค้าภายในเขตสถานที่ และตามกำหนดเวลาที่ได้รับอนุญาต

(๘.๓) ต้องรักษาเครื่องมือเครื่องใช้ในการประกอบการทุกอย่างให้สะอาดอยู่เสมอถ้าเศษวัตถุดิบหรือวัตถุดิบ ทางการค่านั้นจัดใช้เป็นอาหาร ต้องป้องกันวัตถุดิบให้พ้นจากฝุ่นละออง แมลงวันและสัตว์อื่น ๆ

(๘.๔) ต้องรักษาสถานที่อย่าให้เป็นที่พักพิงแมลงวัน ยุง และสัตว์นำโรคอื่น ๆ

(๘.๕) ถ้าจะเปลี่ยนแปลงแก้ไขหรือเพิ่มเติมสถานที่ ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อน

(๘.๖) ต้องปฏิบัติตามทุกอย่างเพื่อให้ได้สุลักษณะตามคำแนะนำของเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือ ตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น

(๘.๗) ต้องยอมให้เจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือผู้ได้รับมอบหมายเข้าตรวจ สถานที่เครื่องมือเครื่องใช้ ตลอดจนวิธีการประกอบการกิจการนั้นได้ในเวลาอันควรเมื่อได้รับแจ้งความประสงค์ ให้ทราบแล้ว

ข้อ ๙ ผู้ได้รับการอนุญาตต้องมารับใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับหนังสือแจ้งการอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หากไม่มารับภายในกำหนดเวลาดังกล่าวโดยไม่มีเหตุอันสมควรให้ถือว่าสละสิทธิ์

ข้อ ๑๐ เมื่อได้รับคำขอรับใบอนุญาตหรือคำขอต่ออายุใบอนุญาตให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องและความสมบูรณ์ของคำขอ ถ้าปรากฏว่าคำขอดังกล่าวไม่ถูกต้องหรือไม่สมบูรณ์ตามหลักเกณฑ์ วิธีการหรือเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในข้อบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นรวบรวมความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์นั้นทั้งหมด และแจ้งให้ผู้ขออนุญาตแก้ไขให้ถูกต้องและสมบูรณ์ในคราวเดียวกัน และในกรณีจำเป็นที่จะต้องส่งคืนคำขอแก่ผู้ขออนุญาตก็ให้ส่งคืนคำขอพร้อมทั้งแจ้งความไม่ถูกต้องหรือความไม่สมบูรณ์ให้ทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับคำขอ

เจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องออกใบอนุญาตหรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขออนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับคำขอซึ่งมีรายละเอียดถูกต้องหรือครบถ้วนตามที่กำหนดในข้อบัญญัตินี้

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจออกใบอนุญาตหรือยังไม่อาจมีคำสั่งไม่อนุญาตได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรคสอง ให้ขยายเวลาออกไปได้อีกไม่เกินสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบห้าวันแต่ต้องมีหนังสือแจ้งการขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคสองหรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้นแล้วแต่กรณี

ข้อ ๑๑ ใบอนุญาตให้มีอายุหนึ่งปีนับแต่วันที่ออกใบอนุญาต และให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลนาทรายเท่านั้น การขอต่ออายุใบอนุญาตจะต้องยื่นคำขอก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมกับเสียค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต การขอต่ออายุใบอนุญาตและการอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ตามข้อ ๗ และข้อ ๘ ด้วย

ข้อ ๑๒ ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องเสียค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตตามอัตราที่กำหนดไว้ท้ายข้อบัญญัตินี้ในวันที่ยื่นคำขอรับใบอนุญาตสำหรับกรณีที่เป็นการขอรับใบอนุญาตครั้งแรก หรือก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุสำหรับกรณีที่เป็นการขอต่ออายุใบอนุญาตตลอดเวลาที่ยังดำเนินการนั้นถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนด ให้ชำระค่าปรับเพิ่มขึ้นอีกร้อยละยี่สิบของจำนวนค่าธรรมเนียมที่ค้างชำระ เว้นแต่ผู้ได้รับใบอนุญาตจะได้บอกเลิกการดำเนินการนั้นก่อนถึงกำหนดการเสียค่าธรรมเนียมครั้งต่อไป

ในกรณีที่ผู้มีหน้าที่ต้องเสียค่าธรรมเนียมตามวรรคหนึ่งค้างชำระค่าธรรมเนียมติดต่อกันเกินกว่าสองครั้ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดการดำเนินการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและค่าปรับจนครบจำนวน

ข้อ ๑๓ บรรดาค่าธรรมเนียมและค่าปรับตามข้อบัญญัตินี้ ให้เป็นรายได้ขององค์การบริหารส่วนตำบล

ข้อ ๑๔ ผู้ได้รับใบอนุญาตต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ

ข้อ ๑๕ ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหาย ถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุด ตามแบบที่กำหนดไว้ท้ายข้อบัญญัตินี้

การขอรับใบแทนใบอนุญาตและการออกใบแทนใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) ในกรณีใบอนุญาตสูญหายให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำสำเนาบันทึกการแจ้งความต่อพนักงานเจ้าหน้าที่แห่งท้องที่ที่ใบอนุญาตสูญหายมาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

- ๓ -

(๒) ในกรณีใบอนุญาตถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระที่สำคัญ ให้ผู้ยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตนำใบอนุญาตเดิมเท่าที่เหลืออยู่มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นประกอบด้วย

ข้อ ๑๖ ในกรณีปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาตไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามข้อบัญญัตินี้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ภายในเวลาที่เหมาะสมแต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ข้อ ๑๗ เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อปรากฏว่าผู้รับใบอนุญาต

(๑๗.๑) ถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไปและมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก

(๑๗.๒) ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

(๑๗.๓) ไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ กฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ หรือข้อบัญญัตินี้ หรือเงื่อนไขที่ระบุไว้ในใบอนุญาตในเรื่องที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการประกอบกิจการตามที่ได้รับใบอนุญาตตามข้อบัญญัตินี้และการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องนั้นก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนหรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน

ข้อ ๑๘ คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้ทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้รับใบอนุญาตทราบ ในกรณีที่ไม่มีพบผู้รับใบอนุญาต หรือผู้รับใบอนุญาตไม่ยอมรับคำสั่งดังกล่าว ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ตอบรับ หรือให้ปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิสำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้รับใบอนุญาต และให้ถือว่าผู้รับใบอนุญาตนั้นได้รับทราบคำสั่งแล้วตั้งแต่วันที่คำสั่งไปถึงหรือวันปิดคำสั่งแล้วแต่กรณี

ข้อ ๑๙ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะขอรับใบอนุญาตสำหรับการประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกลงโทษเพิกถอนใบอนุญาต

ข้อ ๒๐ กรณีผู้ได้รับใบอนุญาตให้เลี้ยงสุกรมีความประสงค์จะเลิกกิจการเลี้ยงสุกรให้ยื่นคำขอยกเลิกการเลี้ยงสุกรต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายใน ๑๕ วันทำการ

หมวด ๔

การรักษาความเป็นระเบียบเรียบร้อย

ข้อ ๒๑ ผู้ประกอบกิจการเลี้ยงสุกรเกินกว่า ๕๐ ตัว ต้องปฏิบัติให้เป็นไปตามข้อกำหนดดังต่อไปนี้

(๒๑.๑) จัดให้มีบริเวณเลี้ยงสุกรเป็นสัดส่วน และอยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะหรือที่ดินต่างเจ้าของ และต้องมีที่ว่างอันปราศจากหลังคาหรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณเลี้ยงสุกรนั้นไม่น้อยกว่า ๒๐ เมตร ทุกด้าน เว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้ประกอบกิจการประเภทเดียวกัน ตามข้อบัญญัตินี้

(๒๑.๒) จัดให้มีแสงสว่างเพียงพอ และมีการระบายอากาศดี

(๒๑.๓) ถนนภายในสถานประกอบกิจการต้องใช้วัสดุคงทน มีความกว้างเหมาะสม สะดวกในการขนส่ง ลำเลียงอุปกรณ์ อาหารสุกร รวมทั้งผลผลิตเข้าและออกภายในสถานประกอบกิจการ

(๒๑.๔) สถานที่เก็บอาหารและโรงผสมอาหาร ควรจัดเป็นสัดส่วนและถูกหลักสุขาภิบาล

(๒๑.๕) อาหารที่ใช้เลี้ยงสุกรต้องมีคุณภาพและมาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วย การควบคุมคุณภาพอาหารสัตว์

(๒๑.๖) ควรมีสถานที่เก็บอาหารแยกเป็นสัดส่วน จัดให้เป็นระเบียบ และมีการดูแลรักษาความสะอาดอย่างสม่ำเสมอ

(๒๑.๒๓) ต้องมีการควบคุมป้องกันสัตว์ และแมลงนำโรคในฟาร์มไม่ให้มีจำนวนมากจนก่อให้เกิดการปนเปื้อนของเชื้อโรคในสถานที่เลี้ยงสุกร ทั้งในตัวสุกร อาหาร น้ำใช้ คนเลี้ยงและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

(๒๑.๒๔) กรณีที่มีการระบาดของโรคติดต่อที่เกี่ยวกับสัตว์ในเขตพื้นที่ต้องจัดให้มีวิธีการควบคุมป้องกันมิให้เกิดการปนเปื้อนของเชื้อโรคในสถานที่เลี้ยงสุกร ทั้งในตัวสุกร อาหาร น้ำใช้ คนเลี้ยงและสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ

(๒๑.๒๕) ควรจัดให้มีห้องเก็บสารเคมี น้ำยาฆ่าเชื้อหรือสิ่งของที่อาจก่อให้เกิดอันตรายหรืออัคคีภัยได้ง่ายโดยเฉพาะตามกฎหมายว่าด้วยวัตถุอันตรายและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

(๒๑.๒๖) ควรจัดให้มีห้องพยาบาลหรือชุดปฐมพยาบาลที่ครบรายการไว้ใน สถานประกอบกิจการและพร้อมใช้งานได้ตลอดเวลา

(๒๑.๒๗) ระดับเสียงในสถานประกอบการเลี้ยงสุกร ในเวลากลางวันต้องมีระดับเสียงเฉลี่ย ๘ ชั่วโมงไม่เกิน ๙๐ เดซิเบล (เอ) ตามกฎหมายคุ้มครองแรงงาน

(๒๑.๒๘) ระดับความเข้มข้นของก๊าซไฮโดรเจนซัลไฟด์และก๊าซแอมโมเนีย บริเวณคอกเลี้ยงสุกรต้องไม่เกินค่ามาตรฐานตามกฎหมายว่าด้วยคุ้มครองแรงงาน

(๒๑.๒๙) วิธีการตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อมในสถานประกอบการให้ใช้วิธีการตรวจวัดของหน่วยราชการไทย ในกรณีที่ไม่มีการตรวจวัดที่เป็นมาตรฐานกำหนดไว้ ให้ใช้วิธีการตรวจวัด ที่ท้องถิ่นยอมรับ

(๒๑.๓๐) ให้ควบคุมป้องกันกิจกรรมต่าง ๆ ของสถานประกอบการมิให้มีกลิ่น น้ำเสีย เขม่า ครัน เสียง ฝุ่น และความร้อน เป็นต้น ที่จะทำให้เกิดผลกระทบจนเป็นเหตุเดือดร้อนรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

หมวด ๕

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข

อำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุข

ข้อ ๒๒ เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นและเจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจ ดังต่อไปนี้

(๒๒.๑) มีหนังสือเรียกบุคคลใด ๆ มาให้ถ้อยคำหรือแจ้งข้อเท็จจริง หรือทำคำชี้แจงเป็นหนังสือหรือจัดส่งเอกสารหลักฐานใดเพื่อตรวจสอบ หรือเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒๒.๒) เข้าไปในสถานที่ใด ๆ ในระหว่างพระอาทิตย์ขึ้นและพระอาทิตย์ตก หรือ ในเวลาทำการ เพื่อตรวจสอบ หรือควบคุมเพื่อให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ ให้มีอำนาจสอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียกหนังสือ หรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องจากเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น

ข้อ ๒๓ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลนาทรายในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

หมวด ๖

บทกำหนดโทษ

ข้อ ๒๔ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบัญญัติข้อใดข้อหนึ่ง มีความผิดตามมาตรา ๗๓ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๒๕ ผู้ประกอบการที่ได้ประกอบกิจการเลี้ยงสุกรมาก่อนข้อบัญญัติฉบับนี้ใช้บังคับให้ได้รับการยกเว้นการปฏิบัติตามข้อ (๖.๑)

ข้อ ๒๖ ผู้ได้รับใบอนุญาตดำเนินการกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพก่อนวันใช้ข้อบัญญัตินี้ให้ถือว่าเป็นผู้ได้รับใบอนุญาตตามข้อบัญญัตินี้และให้ดำเนินการต่อไปได้จนกว่าใบอนุญาตจะสิ้นอายุ

ข้อ ๒๗ ให้ผู้ประกอบการเลี้ยงสุกรก่อนที่ข้อบัญญัตินี้มีผลบังคับใช้ ยื่นคำขอใบอนุญาตพร้อมหลักฐานเอกสารตามข้อ ๗ ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นภายในเวลา ๑๕ วันทำการนับตั้งแต่วันที่ข้อบัญญัตินี้ มีผลบังคับใช้

ข้อ ๑๘ ภายใต้บังคับข้อ ๒๕ กรณีผู้ประกอบการดำเนินการเลี้ยงสุกรยังไม่เป็นไปตามหมวด ๒ และหมวด ๔ แห่งข้อบัญญัตินี้ ให้ผู้ประกอบการปรับปรุงกิจการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ให้แล้วเสร็จภายในเวลาไม่เกิน ๑๒๐ วันหรือภายในเวลาที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นเห็นสมควรแต่ไม่ควรเกินกว่า ๒๗๐ วัน ทั้งนี้ให้คำนึงถึงความเดือดร้อนรำคาญที่ประชาชนได้รับเป็นสำคัญ หากพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้วผู้ประกอบการไม่สามารถปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องได้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาสั่งไม่อนุญาตให้ออกใบอนุญาตพร้อมแจ้งเหตุผลการไม่อนุญาตและสั่งให้ผู้ประกอบการยุติการประกอบกิจการ

ข้อ ๒๙ การที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพิจารณาสั่งไม่อนุญาตการออกใบอนุญาตไม่เป็นเหตุให้ผู้ประกอบการกิจการรายนั้นไม่มีสิทธิยื่นคำขอใบอนุญาตใหม่ หากภายหลังผู้ประกอบการได้ดำเนินการ ให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้แล้ว

ประกาศ ณ วันที่

ลงชื่อ

เห็นชอบ

(ลงชื่อ).....

(.....)

นายอำเภอ

บัญชีอัตราค่าธรรมเนียมท้ายข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบล
เรื่องการควบคุมการเลี้ยงสุกร พ.ศ.๒๕๖๐

การเลี้ยงสุกร	อัตราค่าธรรมเนียม (บาท)	หมายเหตุ
ก. สุกร ๖-๑๐ ตัว	๕๐.-	
ข. สุกร ๑๑-๒๐ ตัว	๑๐๐.-	
ค. สุกร ๒๑ ตัวขึ้นไป	๒๐๐.-	

คำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการเลี้ยงสุกร

คำขอเลขที่...../.....
(เจ้าหน้าที่กรอก)

เขียนที่.....
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

☐ เป็นบุคคลธรรมดา ข้าพเจ้า.....อายุ.....ปี สัญชาติ.....
บัตรประจำตัวประชาชนเลขที่.....อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....
ซอย.....ถนน.....ตำบล.....อำเภอ.....
จังหวัด.....โทรศัพท์.....โทรสาร.....

☐ เป็นนิติบุคคลประเภท.....จดทะเบียนเมื่อ.....
มีสำนักงานอยู่เลขที่.....หมู่ที่.....ตรอก / ซอย.....ถนน.....
ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....โทรศัพท์.....
โทรสาร.....โดยผู้มีอำนาจลงชื่อแทนนิติบุคคลผู้ขออนุญาต ดังนี้
๑. (นาย,นาง,นางสาว).....อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....
ซอย.....ถนน.....ตำบล.....อำเภอ / เขต.....
จังหวัด.....โทรศัพท์.....โทรสาร.....
๒. (นาย,นาง,นางสาว).....อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....
ซอย.....ถนน.....ตำบล.....อำเภอ/เขต.....
จังหวัด.....โทรศัพท์.....โทรสาร.....

ขอยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ดังนี้

๑. ชื่อสถานประกอบการ.....
จำนวนสุกรที่เลี้ยง.....ตัว จำนวนคนงาน.....คน
๒. สถานประกอบการตั้งอยู่เลขที่.....หมู่ที่.....ถนน.....ตำบล.....
อำเภอ.....จังหวัด.....โทรศัพท์.....โทรสาร.....
อาคารประกอบการมีเนื้อที่.....ตารางเมตร

๓. ทำงานปกติตั้งแต่เวลา.....น. ถึงเวลา.....น. รวมวันละ.....ชั่วโมง

๔. จำนวนและระดับผู้ซึ่งทำงานในสถานประกอบการ รวม.....คน

๔.๑ เจ้าหน้าที่บริหารและวิชาการ.....คน

๔.๒ คนงานชาย.....คน คนงานหญิง.....คน

๔.๓ ผู้ชำนาญการจากต่างประเทศ.....คน

๔.๔ ช่างเทคนิคและช่างฝีมือจากต่างประเทศ.....คน

๕. การควบคุมมลพิษ

๕.๑ มลพิษที่เกิดขึ้นจากการประกอบกิจการ (น้ำเสีย / ของเสีย / มลพิษอากาศ / สิ่งปฏิกูล)
(ระบุชื่อและปริมาณ) (ถ้ามี)

.....
.....

๕.๒ การควบคุมมลพิษก่อนปล่อยออกสู่ภายนอก (การบำบัดหรือปรับปรุงคุณภาพน้ำเสีย / ของเสีย / มลพิษอากาศ / สิ่งปฏิกูล)

.....

.....

.....

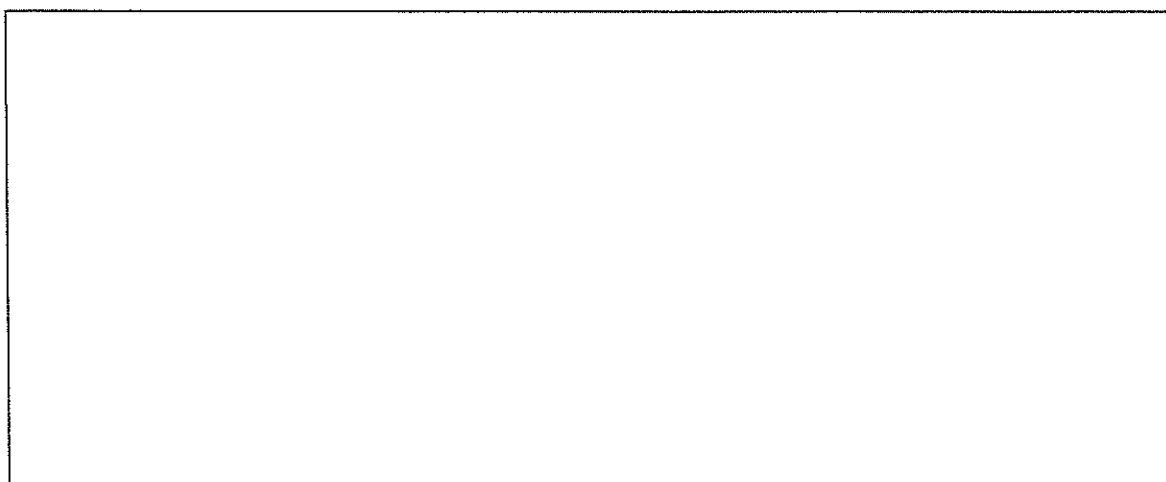
๖. มาตรการป้องกันอันตรายสาหรับผู้ปฏิบัติงาน / คนงาน

.....

.....

.....

๗. แผนที่สังเขป แสดงสถานที่ตั้งสถานประกอบการ

๘. หลักฐานที่นำมาประกอบการพิจารณาคำขออนุญาต

☐ ๘.๑ สำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้านเจ้าของกิจการ (ผู้ประกอบการ / ผู้ถือใบอนุญาต)

☐ ๘.๒ สำเนาทะเบียนบ้านของบ้านที่ใช้เป็นที่ตั้งสถานประกอบการ

☐ ๘.๓ สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนนิติบุคคล พร้อมสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของผู้แทนนิติบุคคล (กรณีผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นนิติบุคคล)

☐ ๘.๔ หลักฐานแสดงว่าอาคารที่ใช้เป็นสถานประกอบการสามารถใช้ประกอบกิจการนั้นได้ โดยถูกต้องตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร

☐ ๘.๕ หนังสือมอบอำนาจที่ถูกต้องตามกฎหมาย พร้อมสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนของผู้มอบอำนาจและผู้รับมอบอำนาจ (กรณีเจ้าของไม่สามารถมายื่นคำขอด้วยตนเอง)

ขอรับรองว่าข้อความในแบบคำขอนี้เป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ).....ผู้ขอรับใบอนุญาต

(.....)

แบบคำขอต้ออายุใบอนุญาต

ประกอบกิจการ.....

คำขอเลขที่/

เขียนที่

วันที่เดือนพ.ศ.

๑. ข้าพเจ้าอายุ..... ปี สัญชาติ

โดยผู้มีอำนาจลงนามแทนนิติบุคคล

ปรากฏตามที่อยู่เลขที่ หมู่ที่

ตรอก/ซอย ถนนแขวง/ตำบล

เขต/อำเภอ จังหวัด หมายเลขโทรศัพท์ ผู้ขออนุญาต

๒. พร้อมคำขอนี้ข้าพเจ้าได้แนบเอกสารหลักฐานต่างๆ มาด้วยแล้ว ดังนี้

() สำเนาบัตรประจำตัว (ประชาชน/ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ)

() สำเนาทะเบียนบ้าน

() สำเนาใบอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยควบคุมอาคาร หนังสือให้ความเห็นชอบ

การประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมหรือใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่จำเป็น

() ใบมอบอำนาจ (ในกรณีที่มีการมอบอำนาจ)

() สำเนาหนังสือรับรองการจดทะเบียนเป็นนิติบุคคล

() หลักฐานที่แสดงการเป็นผู้มีอำนาจลงนามแทนนิติบุคคล

() เอกสารและหลักฐานอื่น ๆ ตามที่ราชการท้องถิ่นประกาศกำหนด คือ

๑.

๒.

ขอรับรองว่าข้อความในคำขอต้ออายุใบอนุญาตนี้เป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ) ผู้ขอต้ออายุใบอนุญาต

(.....)

ใบอนุญาต

ประกอบกิจการ.....

เล่มที่เลขที่/

๑. เจ้าพนักงานท้องถิ่นอนุญาตให้ สัญชาติ.....
อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่ ตำบล อำเภอ จังหวัด
หมายเลขโทรศัพท์

ชื่อสถานประกอบกิจการ..... ประเภท
ตั้งอยู่เลขที่ หมู่ที่ ตำบล อำเภอ จังหวัด
หมายเลขโทรศัพท์

เสียค่าธรรมเนียมปีละ.....บาท (.....)
ตามใบเสร็จรับเงินเล่มที่ เลขที่ ลงวันที่

๒. ผู้รับใบอนุญาตต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในข้อบัญญัตินี้

๓. หากปรากฏในภายหลังว่าการประกอบกิจการที่ได้รับอนุญาตนี้เป็นการขัดต่อกฎหมายอื่น
ที่เกี่ยวข้องโดยมิอาจแก้ไขได้ เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจพิจารณาให้เพิกถอนการอนุญาตนี้ได้

๔. ผู้รับใบอนุญาตต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขเฉพาะดังต่อไปนี้อีกด้วย คือ

๔.๑

๔.๒

๔.๓

๕. ใบอนุญาตฉบับนี้ออกให้เมื่อวันที่ เดือน พ.ศ.

๖. ใบอนุญาตฉบับนี้ สิ้นอายุวันที่ เดือน พ.ศ.

(ลงชื่อ)

(.....)

ตำแหน่ง

เจ้าพนักงานท้องถิ่น

คำเตือน

๑. ผู้รับใบอนุญาตต้องแสดงใบอนุญาตนี้ไว้โดยเปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบ
กิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกินห้าร้อยบาท

๒. หากประสงค์จะประกอบกิจการในปีต่อไปต้องยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนใบอนุญาต
สิ้นอายุ

รายการเสียค่าธรรมเนียมใบอนุญาต

[illegible]